
Minneord

OSS IMELLOM

Gynekolog Christine Herzog født 25.3. 1965 døde 17.12. 2011 etter kort tids sykdom.

Christine, vokste opp i Oslo og tok sin legeutdanning i Sveits. Der møtte hun mannen i sitt liv, Hans Einar. Etter endt utdanning flyttet de tilbake til Norge hvor hun fikk norsk autorisasjon i 2001. Christine var tidlig klar over at det var gynekolog hun ville bli og ivret fra første stund for faget. Hun startet gynekologiutdanningen ved sykehuset Asker og Bærum i 2001. Gruppe 1-tjeneste tok hun ved Ullevål sykehus. Christine var tydelig på at hun ville lære sitt fag skikkelig. Målet var alltid å bli faglig god, ikke å bli ferdig spesialist så raskt som mulig. Hun brukte derfor ekstra tid både på gruppe 1-tjenesten og kirurgisk tjeneste og fikk derved rik og bred erfaring. Hun ble ferdig spesialist i 2010 og jobbet da fast på Rikshospitalet. Christine var spesielt fascinert av fødselshjelp og fosterdiagnostikk og spesialiserte seg ytterligere i det ved Rikshospitalet.

Pasientene satte stor pris på Christine som fødselslege. Hun ga dem god, kunnskapsrik og personlig oppfølging. Hun evnet å gå utover eget fagområde og se hele pasienten, basert på sin gode medisinske allmennkunnskap. Christine spilte på et bredt kollegialt nettverk til pasientens fordel. Det resulterte i mange personlige takke-hilsener i fødselsspalten i Aftenposten.

Christine var en faglig dyktig lege og en omsorgsfull kollega som bidro med viktige innspill i den faglige debatten. Hun var trygg på egen kunnskap og nøye på å lete frem god kunnskapsbasert praksis. Vi, kolleger fra alle arbeidsplassene, satte stor pris på henne. Hun utgjorde en forskjell med sin profesjonalitet og sitt energiske, entusiastiske og omsorgsfulle vesen. Slik vil hun også bli husket. Ved hennes bortgang har det gynekologiske miljøet mistet en dyktig kollega og en god venn.

Christine var en sprudlende og sporty kvinne som hadde en egen evne til å være til stede i vennekretsen ved å være inkluderende, empatisk og oppmerksom. Hun ga alltid følelsen av å ha tid til vennskap. Sammen med henne ble man sett og hørt. Hun er derfor dypt savnet i omgangskretsen.

Aller viktigst for Christine var den nære familien, og hun tok i flere omganger permisjon for å ta seg av både barn og foreldre når de trengte henne. Da Christine ble alvorlig syk og det var klart at hun ikke ville leve så lenge, var hun mest opptatt av hvordan familien hadde det og ville få det, og hun evnet å gjøre denne tiden rik på gode opplevelser for dem.

Våre tanker går til Hans Einar og barna Sofie og Edvard som har mistet ektefelle og mor så altfor tidlig.

På vegne av kolleger

Publisert: 27. november 2012. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.12.1216
© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 24. juni 2026.